

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **AUTO GAMES PLUS, a.s.**
sídlem Za Olšávkou 365, Uherské Hradiště
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kozinova 21/2, Šumperk

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. 31268-2/2017-900000-304.4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. 31268-2/2017-900000-304.4, kterým bylo (pouze v nepodstatné části týkající se označení rozhodnutí celního úřadu) zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj, č. j. 1955-2/2017-640000-12 ze dne 3. 3. 2017, kterým bylo rozhodnutí postupem podle ust. § 42d odst. 1 písm. a)

zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále „ZSD“) rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků – tabákových výrobků – cigaret v celkovém počtu 133 800 ks, jenž byly zajištěny rozhodnutím téhož celního úřadu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 64747-3/2016-640000-62 ze dne 30. 11. 2016; v podstatné části zůstalo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí beze změny.

II. Obsah žaloby

2. V rámci žalobního návrhu žalobce namítal, že při místním šetření, jenž proběhlo dne 28. 11. 2016, a v jehož rámci došlo ke kontrole vozidla s vybranými výrobky, bylo zcela evidentní, že tyto výrobky jsou řádně zdaněny spotřební daní, neboť byly řádně označeny kolkovými známkami. Žalobce prokázal, že předmětné vybrané výrobky zakoupil ve Velkoobchodu ČAS, s.r.o. (resp. od ing. P. Č., IČ: 155 79 905), přičemž kupní cena za vybrané výrobky byla žalobcem v plné výši uhrazena, a to včetně spotřební daně. Žalobce prokázal, že jeho zaměstnanci p. M. M. byly na základě příslušného dokladu vydány vybrané výrobky ze skladu žalobce za účelem doplnění cigaretových automatů provozovaných žalobcem ve stanovených provozovnách. Ze všech žalobcem předložených dokladů vyplývá, že počet cigaret zajištěných celním úřadem je totožný s počtem cigaret naložených podle skladového výdajového dokladu po odečtení počtu všech cigaret vyložených v předmětných provozovnách podle příslušných karet plnění (po zohlednění jedné krabičky cigaret zn. LD modrá odebrané z cigaretového automatu ve Fialce v Kunovicích nacházející se v nákladním prostoru vozidla, která nebyla zajištěna). Žalobce byl vlastníkem vybraných výrobků, přepravu prováděl jeho vlastní zaměstnanec (M. M.) a rozvážel je do žalobcem provozovaných prodejních automatů, tedy aniž by v rámci vykládky zboží docházelo k převodu vlastnického práva k vybraným výrobkům na jiný subjekt. Správními orgány požadovaný doklad o dopravě je za uvedené situace listinou fakticky ničeho neprokazující, kterou by žalobce měl vystavit sám sobě a je tak dokladem, který sám o sobě nikdy fakticky řádné zdanění výrobků spotřební daní nemohl prokázat.
3. V rámci nyní projednávané věci je nepřiměřené, aby bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků, jejichž hodnota je více než 470 000 Kč. K tomu je nutno připočíst odvedenou spotřební daň z cigaret v částce více než 340 000 Kč, kterou žalobce uhradil v rámci nákupu zboží a která již byla odvedena státu a jenž žalobci stát již samozřejmě nevrátí. Správní orgány se odmítly zabývat argumentací žalobce ohledně doložení úhrady spotřební daně tím, že cigaretové výrobky byly řádně okolkovány (viz ust. § 116 odst. 2 a § 119 odst. 1 ZSD). Kolková známka je u tabákových výrobků jako druhově určených věcí jediným dokladem, který je způsobilý prokázat a doložit zdanění konkrétních tabákových výrobků spotřební daní. Pokud by žalobce vystavil úmyslně nepravdivý doklad o dopravě, ale doložil by zdanění výrobků spotřební daní, pak by mu sankce žádná nehrozila a dle ust. § 42c odst. 1 písm. b) ZSD by mu byly cigaretové výrobky vráceny. Žalobce dále uváděl, že karty plnění do prodejních automatů na konkrétně určených místech je nutné vyhodnotit jako doklady o dopravě ve smyslu ust. § 5 odst. 4 a § 42c odst. 1 písm. b) ZSD, konkrétně jako doklady o dopravě, v nich však jsou uvedeny nesprávné údaje. Takové doklady jsou pak způsobilými ve smyslu ust. § 42c odst. 1 písm. b) ZSD a je možno rozhodnout o uvolnění zajištěných výrobků žalobci. Žalobce přitom, jak již je uvedeno, doložil zdanění výrobků spotřební daní okolkováním cigaret a doložením dokladů o jejich nákupu z velkoskladu, vč. dokladu o úhradě spotřební daně. Žalobce dále navrhoval, aby soud předložil Ústavnímu soudu věc k posouzení souladu ust. § 42c odst. 1 a § 42d zákona o spotřebních daních s ústavním pořádkem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval skutkové a právní důvody, které jej vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V době předmětné kontroly v dopravním prostředku žalobce neměl žádný z dokladů požadovaných zákonem o spotřebních daních. Ani jeden z dokladů předložených při kontrole či dodatečně nesplňuje podmínky pro doklad ve smyslu ust. § 5 ZSD. Existence tabákových nálepek nemohla na rozhodnutí žalovaného nic zvrátit, neboť nejde o zákonem předvídaný způsob prokázání zdanění spotřební daní. Předmětná kontrola byla zaměřena na dopravu vybraných výrobků a dopravní prostředek, přičemž porušení povinnosti při značení tabákových výrobků nebylo shledáno. Dodržení povinností specifikovaných v ust. § 116 a 119 ZSD nebylo předmětem kontroly. V dané věci byl žalobce sankcionován za porušení evidenční povinnosti vyplývající z § 5 odst. 6 ZSD, kdy sankcí je následné propadení vybraných výrobků. Sankci za porušení evidenční povinnosti je třeba odlišit od povinnosti přiznat a uhradit daň, která je na předmětné sankci nezávislá. ZSD nedává v ust. § 42d odst. 1 správním orgánům žádnou možnost pro správní uvážení. Správce daně nemá možnost modifikovat dopad přijaté právní úpravy metodami známými z oblasti správního práva. Podle žalovaného předmětná právní úprava není rozporná s ústavním pořádkem. Výrobky zatížené spotřební daní představují rizikové komodity, neboť jsou druhově určené, běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů. Proto ZSD obsahuje zvláštní požadavky, jenž kladou na podnikatele zvýšené nároky na vedení přesné dokumentace.

IV. Replika žalobce

5. V doplňujícím procesním podání ze dne 18. 11. 2019 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35. Žalobce zdůraznil, že i v nyní projednávané věci jde o čistě formální pochybení, neboť se žalobce nedopustil ani zkrácení daně, ani postupu, který by fakticky kontrolu zdanění znemožňoval. Není smyslem právní úpravy v případě formálního pochybení rozhodnout o propadnutí zajištěných výrobků, pokud lze úhradu spotřební daně prokázat jiným způsobem.

V. Dosavadní procesní vývoj věci

6. V rámci nařízeného jednání proběhlého dne 20. 11. 2019 setrvali zástupci účastníků řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích, nenavrhovali provádění důkazního řízení, přičemž soud při rozhodování věci vycházel z předložené spisové dokumentace. V rámci tohoto jednání byl vyhlášen rozsudek (č. j. 30 Af 78/2017 – 81), jímž Krajský soud v Brně žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud v citovaném rozsudku mj. vyslovil následující úvahy (tyto jsou níže citovány odst. 7 - 14 odůvodnění tohoto rozsudku):
7. *„Je nesporné, že vybrané výrobky byly přepravovány na území České republiky, a to z důvodů doplňování cigaretových automatů žalobce, jak vypověděl jeho řidič, M. M. Vlastníkem vybraných výrobků cigaret byl žalobce. Povinností správce daně bylo zajistit vybrané výrobky, příp. dopravní prostředek, který je dopravuje, v případě, že by bylo zjištěno, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8, bez dokladu uvedeného v § 5, či v případě, že údaje uvedené na dokladu podle písmene a) nebo b) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo doklad uvedený*

v písmenu a) a b) je pozměněný nebo padělaný. V nyní projednávané věci rozhodl Celní úřad pro Zlínský kraj dne 30. 11. 2016 o zajištění předmětných vybraných výrobků, a to z důvodu, že tyto nebyly dopravovány s dokladem uvedeným v ust. § 5 ZSD. Celní úřad tedy zajistil předmětné cigarety postupem podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Porušení ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních se stalo základem pro rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků, a bylo nutné postavit najisto, zda skutečně bylo se zajištěnými vybranými výrobky nakládáno v rozporu se zákonem a zda měl správce daně rozhodnout o uvolnění vybraných výrobků postupem ve smyslu ust. § 42c odst. 1 a 2 ZSD.

8. Podle posledně citovaných ustanovení ZSD platí, že správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud a) s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2, b) vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně, nebo c) vybrané výrobky, které byly skladovány s dokladem podle § 42 odst. 2 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje byly zdaněny.
9. V nyní projednávané věci dospěly správní orgány k závěru, že doprava vybraných výrobků byla uskutečněna bez perfektního dokladu o dopravě s náležitostmi podle § 5 odst. 4, ve spojení s ust. § 106 zákona o spotřebních daních, v němž by bylo uvedeno množství aktuálně dopravovaných vybraných výrobků, tj. jejich množství nacházejících se v dopravním prostředku a konkrétní místo, kam byly dopravovány. Správní orgány dále hodnotily jednotlivé shora uvedené doklady předložené v rámci kontroly (jedná se o fakturu, kterou žalobce prokazoval nákup vybraných výrobků s daní – ze dne 25. 11. 2016, č. 958641/16 – Doklad I a dvě karty plnění prodejních automatů – Doklad II a Doklad III). Žalovaný rovněž hodnotil žalobcem dodatečně předložený skladový výdajový doklad pro přepravu zboží za účelem doplnění prodejních automatů ze dne 28. 11. 2016 (Doklad V), přičemž uvedl, že tento doklad nebyl předložen řidičem dopravního prostředku v rámci kontroly dopravy vybraných výrobků a lze proto mít za prokázané, že vybrané výrobky byly přepravovány bez tohoto dokladu; následné doložení tohoto dokladu již nemůže zvrátit skutečnost, že v době přepravy neměl dopravce tento doklad k dispozici. Protože uvedený doklad nebyl předložen při kontrole vybraných výrobků, je bez významu se dle žalovaného blíže zabývat obsahem (náležitostmi) tohoto dokladu ve vztahu k dopravovaným zajištěným vybraným výrobkům. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, zda spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků byla řádně uhrazena, není pro předmět tohoto odvolacího řízení významná, proto také byly zamítnuty důkazní návrhy žalobce směřující k prokázání zaplacení spotřební daně za propadlé vybrané výrobky. Žalovaný rovněž dále obecně uvedl, že existence tabákových nálepek nemůže prokázat zdanění vybraných výrobků, neboť se nejedná o doklad předvídaný zákonem o spotřebních daních v ust. § 5.
10. S uvedeným názorem žalovaného Krajský soud v Brně nesouhlasí. Při svém hodnocení dané věci vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, č. j. 5 Afs 93/2008 – 94, publikovaném pod č. 2225/2011 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že podle § 5 zákona o spotřebních daních se zdanění vybraných výrobků spotřební daní prokazuje daňovým dokladem, dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků; pokud však daňovému dokladu (resp. dokladu o prodeji či dopravě) chybí některé zákonem stanovené náležitosti, nebo jsou některé údaje na tomto dokladu uvedeny chybně, není vyloučeno, aby byly tyto nedostatky nahrazeny jinými důkazy prokazujícími zdanění vybraného výrobku spotřební daní a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35, jenž na prvně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazuje. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rámci posledně citovaného rozsudku z roku 2018 došlo k zajištění vybraných výrobků (nafty)

rovněž postupem podle ust. § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, neboť nafta byla dopravována bez dokladu uvedeného v § 5 citovaného zákona. Následně celní úřad rozhodl postupem podle ust. § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o propadnutí motorové nafty. Tamější žalobkyně dopravovala vybrané výrobky bez požadovaného dokladu o dopravě podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, v případě kontroly disponovala pouze dokladem od svého dodavatele, kterým se mohla prokazovat pouze do okamžiku, kdy část vybraného výrobku stočila – prodala třetím osobám. Za situace, kdy tamější žalobkyně neměla pro zbylé množství motorové nafty žádný doklad o dopravě, jak pro možnost uvolnění zajištěného vybraného výrobku požaduje § 42c odst. 1 písm. d) zákona o spotřebních daních nemohla být zajištěná nafta podle názoru správních orgánů uvolněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že doprava vybraných výrobků byla doprovázena trojicí dokladů, z nichž se dalo jednoduchou početní operací určit množství nafty, které bylo při kontrole cisterny zjištěno, že bylo namístě, aby celní úřad vyhodnotil vzájemné souvislosti a všechny skutečnosti vyplývající z dokladu o prodeji, tak ze stáčecích lístků; za uvedeného stavu by bylo přílišným formalismem konstatování, že řidič žádný doklad ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních nepředložil, přičemž Nejvyšší správní soud dovodil, že důsledkem takového formalismu pak byla zjevně nepřiměřená sankce spočívající v propadnutí vybraných výrobků. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl následující úvahu:

11. „Šlo tak o situaci, k níž se vztahuje právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, č. j. 5 Afs 93/2008 - 94, publ. pod č. 2225/2011 Sb. NSS: „Je zřejmé, že § 5 zákona o spotřebních daních představuje speciální ustanovení ve vztahu k § 31 odst. 4 daňového řádu, podle něhož lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s právními předpisy. Zákon o spotřebních daních narozdíl od obecné právní úpravy preferuje jako důkazní prostředek k prokázání zdanění vybraných výrobků, zde tedy minerálních olejů, perfektní daňový doklad (resp. jiný zákonem specifikovaný doklad) obsahující veškeré zákonem požadované náležitosti. To ovšem na druhou stranu nelze vykládat tak, že případně chybějící či nesprávně uvedené náležitosti daňového dokladu (či jiných dokladů dle § 5 zákona o spotřebních daních) by nebylo možné za žádných okolností nahradit jiným důkazem prokazujícím zdanění vybraného výrobku. § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních sice neobsahuje narozdíl např. od § 73 odst. 11 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, výslovný odkaz na možnost nahradit chybějící náležitosti daňového dokladu jinými důkazy, ovšem ani tuto možnost nevylučuje. **Takový výklad § 5 zákona o spotřebních daních, který by zcela vylučoval možnost přihlédnout k jiným skutečnostem a důkazům, než je daňový či jiný v tomto ustanovení uvedený doklad, a to i tehdy, pokud by tyto skutečnosti jednoznačně svědčily pro zdanění vybraných výrobků spotřební daní, by nebyl racionální a neodpovídal by smyslu ani účelu daného ustanovení, jímž je vytvořit podmínky pro splnění povinnosti prokázat, že byly vybrané výrobky řádně zdaněny spotřební daní.** Tento závěr ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53, www.nssoud.cz, dle něhož osoba, která dopravuje ve větším množství (§ 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních) vybrané výrobky podléhající spotřební dani, aniž prokáže příslušným dokladem dle § 5 citovaného zákona, případně jiným způsobem, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně, stává se dle § 4 odst. 1 písm. f) citovaného zákona plátcem spotřební daně.“
12. V nyní projednávané věci je situace specifická tím, že zdanění přepravovaných vybraných výrobků žalobce hodlal prokázat ve správním řízení předloženými doklady. Takovéto doklady (prokazující zdanění) však s ohledem na prezentovaný právní názor správních orgánů

nehodnotily. Z judikatury správních soudů týkající se otázky zajištění vybraných výrobků vyplývá, že účelem zajištění takovýchto výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem. Jak vyslovil ve shora citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud, výklad ust. § 5 zákona o spotřebních daních, který by zcela vylučoval možnost přihlídnout k jiným skutečnostem a důkazům, než je daňový či jiný v tomto ustanovení uvedený doklad, a to tehdy, pokud by tyto skutečnosti jednoznačně svědčily pro zdanění vybraných výrobků spotřební daní, by nebyl racionální a neodpovídal by smyslu ani účelu daného ustanovení, jímž je vytvořit podmínky pro splnění povinnosti prokázat, že vybrané výrobky byly řádně zdaněny spotřební daní.

13. V nyní projednávané věci soud zohlednil, že přepravovanými vybranými výrobky byly cigarety, které byly podle tvrzení žalobce opatřeny platnými tabákovými nálepkami. Z toho žalobce dovozoval prokázání zaplacení spotřební daně, neboť podle ust. § 116 odst. 2 zákona o spotřebních daních platí, že daň je zaplacená použitím tabákové nálepky. Celní úřad pro Zlínský kraj ve svých rozhodnutích o zajištění a propadnutí vybraných výrobků uvádí, že cigarety byly označeny formou „Tabáková nálepka CZ“. S ohledem na zaujatý právní názor se však správní orgány nezabývaly např. skutečností, zda se jedná o bezvadné tabákové nálepky ve smyslu příslušných právních předpisů, ani dalšími skutečnostmi, z nichž žalobce dovozoval, že spotřební daň byla ve vztahu k těmto vybraným výrobkům uhrazena. V případě cigaret je ve vztahu k prokázání jejich zdanění spotřební daní situace pro kontrolovanou osobu důkazně příznivější, než např. v případě převozu nafty právě s ohledem na existenci žalobcem tvrzených tabákových nálepek umístěných na přepravovaných vybraných výrobcích. S ohledem na výklad ust. § 5 zákona o spotřebních daních uvedený ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu bude při zohlednění skutkového stavu nyní projednávané věci na správních orgánech posoudit žalobcem předložené a navržené důkazní prostředky nejen samostatně, ale v jejich vzájemné souvislosti, a to v tom směru, zda se jimi žalobci podařilo prokázat zdanění vybraných výrobků spotřební daní a zda bylo možné z žalobcem předložených dokladů nenáročnou početní operací zjistit množství dopravovaných vybraných výrobků. Specifikum skutkového stavu nyní projednávané věci spočívá v následujících okolnostech: převoz vybraných výrobků ve formě cigaret opatřených tabákovými nálepkami, přičemž žalobce tvrdí, že na základě jím předložených důkazů je schopen prokázat, jak to, že jde o vybrané výrobky, u nichž byla spotřební daň uhrazena a je rovněž podle svých tvrzení schopen prokázat jednoduchou početní operací - jak uvedl mj. již ve vyjádření v rámci prvostupňového správního řízení - že se jednalo o dopravu vybraných výrobků, u nichž byla spotřební daň uhrazena, přičemž jejich aktuální dopravované množství mělo být z dokladů předložených žalobcem možno dovodit. Na správních orgánech tedy bude, aby posoudily, zda řidičem žalobce předložené doklady v rámci kontroly (Doklad I, Doklad II a Doklad III) splňují ve spojení s jednoduchými početními úkony a ve spojení s posouzením vylepených tabákových nálepek, zda s přepravovanými vybranými výrobky nebylo manipulováno tak, že by hrozilo neodvedení spotřební daně a nově posoudit možnost aplikace ust. § 42c odst. 1 písm. b), podle něhož platí, že správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně.
14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35 smyslem uvedeného ustanovení bylo zmírnění dopadající právě na formální pochybení bez materiálních dopadů, jak plyne z důvodové zprávy k této novele: „Nová úprava umožní správci daně uvolnit zajištěné vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem, který v dané situaci vyžaduje

zákon, ale který obsahuje nesprávné nebo nepravdivé údaje. Vybrané výrobky mohou být v rámci řízení uvolněny, pokud účastník řízení prokáže jejich zdanění (např. evidencemi, objasněním nesrovnalostí v dokladu atp.), resp. jejich oprávněné nabytí bez daně (důkazní břemeno zde leží na straně účastníka řízení). Pokud je v rámci řízení prokázáno, že doklad po objasnění nesrovnalostí odpovídá požadavkům zákona, lze jej uznat jako doklad prokazující zdanění...Pokud se tedy u zajištěných vybraných výrobků následně prokáže, že ačkoliv byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné či nepravdivé údaje, ale byly řádně zdaněny, resp. nabyty oprávněně bez daně, nebude docházet k jejich propadnutí nebo zabrání, ale budou uvolněny. Krajský soud v Brně dále poznamenává, že je si vědom usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2019, č. j. 2 Afs 47/2018 – 36, kterým byla Nejvyšším správním soudem řešená věc postoupena rozšířenému senátu v souvislosti s otázkou náležitostí dokladů použitých při dopravě vybraného výrobku – minerálního oleje. V nyní krajským soudem projednávané věci však pro aplikaci podobných úvah, jako použil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35 svědčí skutečnost, že jde o vybrané výrobky v podobě cigaret opatřených podle tvrzení žalobce platnými tabákovými nálepkami, nikoliv o minerální oleje, jenž je „jako látka za běžných teplot tekutá, určená svou chemickou strukturou, v podstatě stejnorodá, a tedy zastupitelná, jsou něčím, co nelze jednoduše označit jakousi formální „mašličkou“ v podobě příslušného dokladu...(viz odst. 37 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2019, č. j. 2 Afs 47/2018 – 36). Na správních orgánech bude tedy vyhodnotit žalobcem předložené doklady a důkazní návrhy v jejich vzájemné souvislosti a zjistit, zda na jejich základě je možno prokázat, že přepravované vybrané výrobky byly řádně zdaněny spotřební daní a zda je v dané věci prostor pro aplikaci ust. § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních, jehož smysl vyplývá z argumentace uvedené ve shora citované části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35. Ze stejných důvodů jak je uvedeno v odst. [33] posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud nepředložil věc k posouzení protiústavnosti žalovaným použitého zákonného ustanovení Ústavnímu soudu.“

15. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně svým rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 4 Afs 483/2019 – 35 zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně se závazným právním názorem (viz ust. § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“). Pro nové posouzení věci je pro Krajský soud v Brně klíčový závazný právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil mj. následující úvahy a závěry:

[26] Podle § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních, na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5). Podle § 5 odst. 4 písm. c) zákona o spotřebních daních, doklad o dopravě podle odstavce 1 vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad podle odstavce 2 nebo doklad o prodeji podle odstavce 3. Doklad o dopravě musí obsahovat tyto údaje: množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení.

[27] Podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Podle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně. Podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám.

[28] Z výše uvedených ustanovení zákona o spotřebních daních vyplývá, že při dopravě cigaret je povinností dopravce mít u sebe po celou dobu přepravy doklad, který prokazuje, odkud a kam jsou cigarety přepravovány, v jakém množství a pro jaký subjekt. Existence ani rozsah této povinnosti nebyly v projednávané věci předmětem sporu. Žalobkyně však zastávala názor, že této své povinnosti dostala předložením dokladu o koupi přepravovaných cigaret a dvou dokladů o vyložení části nákladu (resp. o naplnění dvou prodejních automatů částí přepravovaných cigaret) ve spojení se skutečností, že cigarety byly označeny tabákovými nálepkami (kolky) údajně prokazujícími jejich zdanění.

[29] Stěžovatel však předložené doklady nepovažoval za dostatečné, a to zejména proto, že množství cigaret v nich uvedené neodpovídá počtu cigaret zajištěných při kontrole. S tímto stěžovatelským názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Jak totiž správně uvedl stěžovatel ve svém rozhodnutí, z předloženého dokladu o nákupu cigaret vyplývá pouze to, že žalobkyně dne 25. 11. 2016 zakoupila 704.000 ks cigaret. Podle tvrzení žalobkyně přitom tyto cigarety po jejich zakoupení byly složeny ve skladu v jejím sídle. Do výdejních automatů podle žalobkyní dodatečně předloženého dokladu bylo dne 28. 11. 2016 dopravováno jen 144.600 ks cigaret. Přestože toto množství odpovídá součtu zajištěných cigaret (133.800 ks) a cigaret vyložených v jednotlivých automatech (3.200 ks a 7.600 ks), z dokladů předložených při kontrole tento počet nelze nijak zjistit. Doklad o koupi totiž deklaruje jen počet 704.000 ks cigaret, zatímco ze dvou dokladů o vyložení cigaret vyplývá to, že původně naložený počet cigaret se během dopravy snížil o 10.800 ks. Nejvyšší správní soud proto dává zapravdu stěžovateli v tom, že žalobkyně nepřepravovala cigarety společně s doklady, z nichž by bylo možné přímo či prostřednictvím jednoduchých početních operací zjistit přepravované množství cigaret. Jakou část nakoupených cigaret žalobkyně ponechala ve skladu a jakou část dne 28. 11. 2016 rozvážela do prodejních automatů, totiž v dokladech předložených během kontroly nebylo uvedeno.

[30] Stěžovatel tedy správně konstatoval, že žalobkyně nesplnila svou zákonem předepsanou evidenční povinnost. Zpochybňoval-li krajský soud tento závěr poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 - 35, je nutné tento odkaz považovat za nepřítapdný. Stěžovatel totiž správně namítl, že ve věci řešené v uvedeném judikátu bylo přepravované zboží (nafta) do místa první vykládky dopravováno s formálně dokonalým dokladem o prodeji, který umožňoval identifikaci přepravovaného zboží, včetně jeho množství. Spor byl ve zmíněné věci jen o to, zda při vykládkách části nákladu postačí vystavit doklad prokazující, jaká část nákladu byla vyložena, či zda je nutné vždy vystavovat nový úplný doklad o přepravě, z něhož je přímo seznatelné aktuální množství přepravovaného nákladu. Nejvyšší správní soud v citované věci dospěl k závěru, že je-li aktuálně přepravované množství bez problémů zjistitelné za použití jednoduchých početních úkonů (tedy odečtení

množství odčerpané nafty na jednotlivých místech vykládky), není nutné při nevystavení úplného dokladu o přepravě po každé vykládce rozhodovat o propadnutí přepravovaného zboží.

[31] Výše uvedený závěr však nelze vztáhnout na projednávanou věc, neboť v případě žalobkyně nebylo z předložených dokladů možné zjistit ani to, jaké množství cigaret bylo původně naloženo, a tedy přepravováno až do místa první vykládky. Toto množství tak nejenže nebylo v dokladech uvedeno výslovně, ale není možné je z nich zjistit ani provedením jakýchkoliv početních úkonů. Pochybení žalobkyně tak nelze považovat za pouhý formální nesoulad údajů v dokladech se zákonnými požadavky bez reálného významu. Žalobkyně totiž nedostála jak po formální, tak i materiální rovině své povinnosti přepravovat cigarety společně s dokladem, z něž je možné jednoznačně určit přepravované množství vybraných výrobků.

[32] Krajský soud však v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že i přes tato pochybení není na místě automaticky přistoupit k propadnutí zajištěných cigaret. Žalobkyně totiž měla mít možnost prokázat zdanění přepravovaných cigaret i jinými důkazy, než doklady předložené v průběhu kontroly, přičemž k propadnutí zajištěných cigaret by bylo možné přistoupit pouze tehdy, pokud by se ani takto žalobkyni nepodařilo prokázat, že přepravované cigarety byly řádně zdaněny. Tento svůj názor opřel rovněž o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, č. j. 5 Afs 93/2008 - 94, v němž se uvádí, že „takový výklad § 5 zákona o spotřebních daních, který by zcela vylučoval možnost přihlídnout k jiným skutečnostem a důkazům, než je daňový či jiný v tomto ustanovení uvedený doklad, a to i tehdy, pokud by tyto skutečnosti jednoznačně svědčily pro zdanění vybraných výrobků spotřební daní, by nebyl racionální a neodpovídal by smyslu ani účelu daného.“

[33] Se stěžovatelem je možné souhlasit v tom, že uvedený názor byl vysloven v řízení, jehož předmětem byla samotná spotřební daň, nikoliv zajištění či propadnutí výrobků, a není možné jej tedy plně aplikovat na projednávanou věc. Nicméně novelou zákona o spotřebních daních provedenou zákonem č. 315/2015 Sb. zákonodárce s účinností od 1. 1. 2016 zavedl možnost vydat i ty zajištěné výrobky, které byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, pokud se prokáže, že byly zdaněny, jak vyplývá z již zmíněného ustanovení § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Je tak zjevné, že pro naplnění účelu tohoto ustanovení musí mít dopravce možnost prokázat zdanění přepravovaného zboží i jiným způsobem, než jen doklady předloženými v průběhu kontroly. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s námitkou stěžovatele, že existence tabákových nálepek a dodatečně předložené doklady jsou pro účely prokázání zdanění zajištěných vybraných výrobků bezpředmětné.

[34] Za nepřipadný je v této souvislosti nutné považovat i odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016 - 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „dle § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních se zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu prokazuje daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Vzhledem k tomu, že vybrané výrobky 4 Afs 483/2019 byly zajištěny z důvodu porušení § 5 zákona o spotřebních daních, nemohla existence tabákových nálepek na tomto rozhodnutí nic zvrátit, neboť nejde o zákonem předvídaný způsob prokázání zdanění.“ Tento rozsudek byl totiž vydán ve věci, v níž správce daně rozhodoval ještě podle předchozí právní úpravy, která neumožňovala uvolnění zajištěných výrobků po dodatečném prokázání jejich

zdanění. Závěry tohoto rozsudku se proto vztahují pouze k důvodům uvolnění podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, nikoliv již k novelou přidaným písmenům b) a c), která obsahují širší rozsah skutečností umožňujících aplikaci uvedeného ustanovení.

[35] Stěžovatel nicméně správně poukázal na to, že předpokladem pro aplikaci mírnějších ustanovení § 42c odst. 1 písm. b) a c) zákona o spotřebních daních je skutečnost, že vybrané výrobky byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, takže možnost dodatečně prokázat zdanění přepravovaných výrobků a dosáhnout jejich uvolnění ze zajištění mají pouze ti dopravci, kteří při kontrole předložili zákonem předpokládané doklady, z nichž některé uvedené údaje zcela neodpovídají skutečnosti. Z důvodové zprávy k příslušné novele zákona o spotřebních daních totiž vyplývá, že „nesprávné nebo nepravdivé údaje mohou vzniknout z nepozornosti či chybou v psaní a počtech. Tyto chyby mohou vzniknout například v průběhu přepravy, neboť může docházet k postupnému odkládání zboží a je nutno po každé změně znovu spočítat množství zboží a vyčíslit daň. ... Má-li správce daně pochybnosti o údajích uvedených na dokladech, musí vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že lze zpochybnit doklad jako takový.“ Úmyslem zákonodárce proto bylo jen zmírnit tvrdost zákona o spotřebních daních, který dříve umožňoval rozhodnout o propadnutí zajištěných výrobků i v případech velmi mírných pochybení, a nikoliv rozvolnit zákonné požadavky na obsah dokladů při dopravě vybraných výrobků natolik, že by osud zajištěných výrobků závisel pouze na tom, zda se dopravci dodatečně předloženými důkazy podaří prokázat jejich zdanění. Z těchto intencí zákonodárce vycházel také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 Afs 72/2019 - 34, který dovodil, že neúplné doklady o dopravě vybraných výrobků lze i po jejich zajištění doplnit dalšími listinami, prokázat tak jejich zdanění a dosáhnout jejich uvolnění podle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních jen za situace, kdy již údaje obsažené na dokladu o dopravě byly takového stupně konkrétnosti, aby v souvislosti se skutečnostmi plynoucími z dalších listin bylo možné bez pochybností dospět k závěru, že se vystavený doklad o dopravě vztahuje právě k zajištěným výrobkům.

[36] V nyní posuzované věci však doklady předložené žalobkyní při kontrole neobsahovaly toliko některé nesprávné informace, nýbrž postrádaly naprosto zásadní údaj o množství přepravovaných cigaret, a nebylo tak možné spolehlivě dovodit jejich vztah k zajištěným vybraným výrobkům. Vzhledem k závažnosti nedostatků těchto dokladů o dopravě z nich tedy nebylo možné vycházet, čímž nebyl splněný základní předpoklad pro uvolnění zajištění předmětných vybraných výrobků za použití § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Závěru krajského soudu, který stěžovateli vytkl nedostatečné posouzení skutečností rozhodných pro užití tohoto ustanovení, proto není možné s ohledem na skutková zjištění učiněná v posuzované věci přisvědčit.

16. V projednávané věci proběhlo dne 23. 6. 2021 další jednání před Krajským soudem v Brně, v jehož rámci nebyly ze strany účastníků navrhovány k provedení žádné důkazy, soud při rozhodování věci vycházel z předložené spisové dokumentace. Účastníci řízení setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Zástupce žalobce poukázal na návrh na předložení věci Ústavnímu soudu (uplatněný již v žalobě) a nově (v rámci závěrečného vyjádření před poradou senátu a vyhlášením rozsudku) požádal, aby soud posoudil, zda tabákové nálepky umístěné na zadržených vybraných výrobcích jsou dokladem, který obsahuje neúplné informace, jenž lze nahradit jinými doklad (zda se jedná o neúplný doklad o dopravě).

17. Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu je krajský soud v plném rozsahu vázán. Z tohoto názoru jednoznačně vyplývá, že neúplné doklady u dopravy vybraných výrobků je možné po jejich zajištění doplnit dalšími listinami, prokázat jejich zdanění a dosáhnout jejich uvolnění pouze v případě, kdy údaje obsažené na dokladu o dopravě byly takového stupně konkrétnosti, aby v souvislosti plynoucími s dalšími listinami bylo bez pochybností možno dospět k závěru, že vystavený doklad o dopravě se vztahuje k zajištěným výrobkům. V nyní souzené věci doklady předložené žalobkyní neobsahovaly pouze některé nesprávné informace, nýbrž postrádaly naprosto zásadní údaj o množství přepravovaných cigaret, v čehož důsledku nebylo možné spolehlivě dovodit jejich vztah k zajištěným vybraným výrobkům. Vzhledem k těmto závažným nedostatkům dokladu o dopravě nebylo možné z nich vycházet a nebyl splněn základní předpoklad pro jejich uvolnění.
18. Pokud jde o požadavek žalobce na předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 42c odst. 1 písm. b) (příp. § 42 d) zákona o spotřebních daních, pak krajský soud tomuto návrhu nevyhověl; předmětné ustanovení umožňuje rozhodnout o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1, obsahují nesprávné nebo nepravdivé údaje a tyto výrobky byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně. Krajský soud má za to, že uvedené ustanovení, které na řešenou věc dopadá, není rozporné s ústavním pořádkem. V projednávané věci je možný výklad tohoto ustanovení s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu, přičemž tento výklad se soustředil zejména na otázku, zda žalobkyní předložené doklady při kontrole postrádaly naprosto zásadní údaje o množství přepravovaných cigaret; jak bylo již shora uvedeno, v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud i Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že tomu tak bylo (doklady předložené žalobkyní při kontrole neobsahovaly toliko některé správné informace, nýbrž postrádaly naprosto zásadní údaje o množství přepravovaných cigaret, a nebylo tak možné spolehlivě dovodit jejich vztah k zajištěným vybraným výrobkům). Ostatně ani Nejvyšší správní soud při aplikaci uvedeného ustanovení nedospěl k závěru o protiústavnosti aplikované normy, neboť svoji pravomoc předložit věc Ústavnímu soudu postupem podle čl. 95 Ústavy nepoužil.
19. Pokud pak jde o námitku nově uplatněnou až v rámci závěrečného vyjádření před poradou senátu a vyhlášením rozsudku v rámci jednání před Krajským soudem v Brně dne 23. 6. 2021, totiž zda kolková známka je dokladem, který obsahuje neúplné informace, jenž lze nahradit jinými doklady (jedná se o neúplný doklad o dopravě), pak krajský soud uvádí, že se jedná o nově uplatněnou žalobní námitku, k níž nemohl přihlídnout z následujících důvodů.
20. Podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) platí, že soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Řízení před správním soudem je totiž postaveno na zásadě dispoziční a je na žalobci, aby stanovil rámec soudního přezkumu vymezením žalobních bodů, z nichž musí být zároveň patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). S výjimkou skutečností, ke kterým soud přihlíží z úřední povinnosti (zejména § 76 s.ř.s.), je správní soud striktně vázán obsahem podaného žalobního návrhu, který nemůže překročit.

21. Citovaná žalobní námitka byla vznesena po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené zákonem pro uplatňování žalobních bodů, příp. jejich rozšíření (§ 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených, přičemž stanovit je náleží žalobci. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 244/2004 - 49 ze dne 14. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005 - 43 ze dne 17. 2. 2006). Žalobní body tedy musí obsahovat popis vytýkaných nedostatků, přičemž možnost rozšiřovat žalobní body je časově omezena ust. § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., ve spojení s ust. § 72 odst. 1 tohoto zákona. Řešený žalobní bod nebyl v žalobě uplatněn a není ani rozšířením žádného žalobního bodu. Zároveň se nejedná ani o námitku, k níž by byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. V rámci žalobního návrhu žalobce namítal, že karty plnění cigaretových automatů je nutno vyhodnotit jako doklady o dopravě ve smyslu ust. § 5 odst. 4 a § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy jako doklady o dopravě, ve kterých jsou uvedeny nesprávné údaje. Nad rámec možné a nutné úvahy však Krajský soud poznamenává, že i pokud by se jednalo o námitku včasnou, pak ji má soud za nedůvodnou. Z vyhlášky č. 467/2003 Sb. o používání tabákových nálepek při značení tabákových výrobků (§ 2 odst. 1) vyplývá, že kromě textu „Česká republika“ jsou na uvedených nálepkách, pokud jde o text, vytištěna pouze spotřebitelská cena balení, množství výrobků v balení a písmeno abecedy charakterizující sazbu spotřební daně. Uvedené údaje v žádném případě nelze považovat za doklad o dopravě, byť neúplný; doklad o dopravě musí obsahovat množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jejich název, případně obchodní označení. Nabízeným výkladem žalobce by došlo k podstatnému narušení možnosti kontroly přepravy vybraných výrobků.

VI. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na shora uvedené hodnocení včas uplatněných žalobních bodů s respektováním pro krajský soud závazného názoru Nejvyššího správního soudu shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem vychází z ust. § 60 odst. 1 a § 110 odst. 2 s.ř.s., podle nichž platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, neboť jeho žaloba byla zamítnuta a žalovanému, který měl v řízení úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 23. 6. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu